

Arrest

nr. 325 138 van 16 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Veerledorp 23
2431 VEERLE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2025.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. GREENLAND.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pashtounse origine te zijn. U woonde in Kacharai dorp in het Khiwa district, gelegen in de provincie Nangarhar.

*In het kader van uw **eerste verzoek om internationale bescherming** voerde u de volgende feiten aan. U verbleef en studeerde in de madrassa die veelvuldig bezocht werd door de taliban die kwam prediken over de jihad en de strijd tegen ongelovigen en de toenmalige overheid. Gevechtstraining werd onderdeel van het curriculum in de madrassa en u en uw medestudenten werden door de taliban meegenomen naar Taank Baronda, een trainingscentrum in de bergen. Tijdens de gevechtstraining werd jullie aangeleerd hoe de wapens te gebruiken.*

Op een moment dat u in het dorp was om eten te verzamelen maakte u van de gelegenheid gebruik om uw ouders in te lichten over bovenstaande gevechtstraining door de taliban. Vervolgens wilden uw ouders niet dat u nog meeging met de taliban en droegen u op om de volgende keer te weigeren om mee te gaan. Toen

u bij het volgende trainingsmoment niet meer wilde meegaan werd u op uw schouder geslagen en viel u op tafel. Uw neus werd hierbij gebroken en hield hier een litteken aan over. De volgende dag ging u naar huis. De taliban is u twee keer komen opzoeken maar kon u niet vinden. Vervolgens zocht de taliban u in de moskee. De mullah verwittigde uw oom dat het niet meer veilig was voor u en u hebt daarop het land verlaten. Tijdens uw reis naar België vernam u dat uw vader ontvoerd was door de taliban en een week later door hen werd gedood.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, alwaar u aankwam op 3 augustus 2021 en een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de bevoegde asielinstanties op 4 augustus 2021.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een kopie van een dreigbrief van de Taliban, en uw medisch dossier in België.

Op 23 maart 2023 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de door u aangehaalde asielmotieven. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Het beroep werd op 27 februari 2025 verworpen.

U verliet België op 25 april 2023 om "een reisje te maken" in Frankrijk. U werd opgepakt in Frankrijk en omdat u daar illegaal was. De politie zei u dat u asiel kon aanvragen. U diende op 4 mei 2023 een verzoek om internationale bescherming in in Frankrijk.

*Op 10 maart 2025 diende u in België een **tweede verzoek om internationale bescherming** in. U volhardde in uw eerdere verklaringen omtrent uw vermeende problemen met de taliban. U voegde toe dat u sinds september 2024 problemen heeft omwille van ene F. die u in uw opvangcentrum heeft ontmoet. Hij heeft foto's van u met meisjes van uw school op facebook en tiktok geplaatst. U denkt dat F. banden heeft met de taliban omdat de taliban nadien langs kwamen bij uw familieleden en uw maternale oom sloegen. Ook hebben ze dreigbrieven aan uw familie gestuurd en aan uw familie gevraagd waar u bent. U verklaarde tevens dat u zich heeft aangepast aan de westerse cultuur. U werkte in België, gaat naar de disco en heeft een vriendin. Daarnaast heeft u veel video's en foto's op sociale media gepost die anti-taliban zijn. Omwille van deze redenen zou uw situatie in Afghanistan verergerd zijn.*

Bijkomend verklaarde u dat uw familie sinds twee of drie maanden na de val van Afghanistan in Pakistan woont.

Ter staving van uw tweede verzoek wenste u een kopie voor te leggen van de Pakistaanse vluchtelingenkaart van uw moeder. U verklaarde dat u dit document aan uw advocaat had gegeven. Het werd echter nooit aan het CGVS bezorgd.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw huidige verzoek deels steunt op de motieven die u tijdens uw eerste verzoek uiteenzette. U herhaalde dat u Afghanistan verliet omwille van uw problemen met de taliban en zei nooit te hebben gelogen (DVZ-verklaring volgend verzoek, d.d. 10/03/2025, hierna DVZ-verklaring volgend verzoek, punt 21). In dit verband dient benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming. Dit omdat er volstrekt geen geloof gehecht kon worden aan uw voorgehouden problemen met de taliban. Het beroep dat u aantekende werd door de RvV verworpen. Op het moment van schrijven ging u, bij weten van het CGVS, nog niet in cassatieberoep. Indien er geen cassatieberoep volgt resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden, omwille van de onderstaande redenen.

Voor zover u opnieuw verwijst naar de problemen die u reeds aanhaalde in uw vorige verzoek, moet worden beklemtoond dat de RvV hieromtrent in beroep oordeelde dat het CGVS omstandig gemotiveerd had waarom uw problemen niet geloofwaardig waren en de argumentatie van het CGVS integraal volgde. Het louter volharden in uw verklaringen is vanzelfsprekend niet voldoende om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Bijkomend haalde u aan dat u sinds september 2024 problemen zou kennen met ene F.S. die u ontmoette in uw opvangcentrum. Hij zou banden hebben met de taliban en foto's van u met meisjes op sociale media hebben geplaatst. De taliban hebben bijgevolg uw familie in Afghanistan lastiggevallen (DVZ-verklaring volgend verzoek, punt 17). Ten aanzien van deze feiten moet worden opgemerkt dat u in het kader van uw beroepsprocedure van de mogelijkheid gebruik maakte om een nota aan de RvV voor te leggen waarin u aanvullende verklaringen aflegde over onder meer uw vroegere woonplaatsen, uw werk in België en uw vermeende verwestering. U verstuurde deze nota, waarvan bijlage in de blauwe map van uw administratief dossier, aan de Raad op 18 februari 2025. U maakte in deze nota op geen enkele manier melding van deze, toch tamelijk ernstige, problemen. De problemen met F. begonnen reeds in september 2024, ruim voordat uw zaak voor de Raad kwam. Indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou hebben omwille van F. zou van u verwacht mogen worden dat u dit aanbrengt wanneer er een definitief oordeel wordt geveld over uw verzoek om internationaal bescherming. Het gegeven dat u dit ondanks voldoende mogelijkheden naliet doet ernstig afbraak aan de geloofwaardigheid van deze door u verklaarde feiten.

Wat betreft uw vrees omwille van de vele anti-taliban video's die u op sociale media zou hebben geplaatst (DVZ-verklaring volgend verzoek, punt 21), moet om dezelfde redenen gesteld worden dat de geloofwaardigheid ervan wordt aangetast doordat u het nooit eerder opwierp. Daarnaast staat u deze vrees met geen enkele vorm van documentatie, waar dit wel verwacht zou mogen worden. Immers zou er, gezien het uw uitingen op sociale media betreft, in ieder geval bewijs voor handen moeten zijn dat u deze uitingen daadwerkelijk gedaan heeft. Ook concretiseert u op geen enkele manier waarom en hoe u hier juist problemen mee zou krijgen bij terugkeer. Het blijft aldus bij een blote bewering, die niet volstaat om een nieuwe element inzake uw verzoek om internationale bescherming aan te tonen.

U verklaarde tevens dat u zich heeft aangepast aan de westerse cultuur (DVZ-verklaring volgend verzoek, punt 17). U haalde voor de RvV reeds aan dat u omwille van uw verblijf in België verwesterd zou zijn, en met name andere normen en waarden heeft ontwikkeld die niet overeenstemmen met die van de taliban. De RvV oordeelde dat u deze bewering onvoldoende concretiseerde, waardoor uw vrees omwille van vermeende verwestering niet kon worden aangenomen. De elementen die u aandraagt in het kader van onderhavig verzoek, meer bepaald dat u in België naar de disco gaat, werkt en een vriendin heeft, vermogen niet om deze beoordeling te wijzigen. Immers zijn deze verklaringen opnieuw beperkt en weinig concreet en tonen ze geenszins aan dat u omwille van deze zaken problemen zou krijgen bij terugkeer naar Afghanistan. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

In dit kader moet ook worden gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw vertrekdatum uit Afghanistan. Bij het DVZ-interview in het kader van uw eerste verzoek verklaarde u dat u ongeveer 11 maanden voordien was vertrokken uit Afghanistan, wat uw vertrek omstreeks maart 2021 zou plaatsen (DVZ-verklaringen d.d. 22/02/2022, punt 32). Tijdens uw onderhoud op het CGVS vertelde u dat u een jaar of anderhalf jaar onderweg was geweest naar België (Notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 25/01/2023, p. 8), wat uw vertrek ergens tussen februari en augustus 2020 zou plaatsen. Bij het indienen van uw tweede verzoek om internationale bescherming, verklaarde u plotseling dat u reeds tien jaar geleden uit Afghanistan vertrok op 16-jarige leeftijd. Gevraagd waarom u dit niet vertelde bij uw eerste verzoek, zei u enkel dat u dit wel gezegd had (DVZ-verklaring volgend verzoek, punt 10). Deze verklaring overtuigt vanzelfsprekend niet, daar uw administratief dossier uitwijst dat dit niet het geval is. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u reeds tien jaar weg bent uit Afghanistan.

Tenslotte moet wat betreft uw verklaring dat uw familie inmiddels in Pakistan woont (DVZ-verklaring volgend verzoek, punt 14) het volgende worden opgemerkt. U verklaarde tijdens uw onderhoud in het kader van uw eerste verzoek, in januari 2023, dat uw moeder, broers en zus nog altijd in uw dorp in Afghanistan woonden. Bij het indienen van uw tweede verzoek vertelde u dat uw familie twee of drie maanden na de val van Afghanistan, dus al rond oktober 2021, naar Pakistan is verhuisd, wat uw eerdere verklaring tegensprekt. Bijgevolg kan er niet zonder meer worden aangenomen dat uw familie in Pakistan verblijft. Bovendien vertelde u niets over de omstandigheden of aanleiding van de voorgehouden verhuizing van uw familie, waardoor er niets kan worden afgeleid over het verband tussen deze verklaring en uw asielmotieven.

U verklaarde dat u de Pakistaanse vluchtelingenkaart van uw ouders wenste voor te leggen in het kader van onderhavig verzoek en dat u deze aan uw advocaat had gegeven (zie DVZ dossier “Overzicht voorgelegde identiteits- en reisdocumenten + ontvangstbewijs andere documenten”, d.d. 10/03/2025). Uw advocaat bezorgde dit document niet rechtstreeks aan het CGVS, echter is er wel al een kopie van de vluchtelingenkaart van uw moeder voorhanden in de aanvullende stukken die u voorlegde aan de RvV, waarvan bijlage in de blauwe map van uw dossier. Dit document vermoogt niet om de bovenstaande vaststellingen om te buigen. Het zou immers enkel kunnen aantonen dat uw moeder ooit in Pakistan verbleef, wat op zich niets van doen heeft met uw vermeende problemen. Op de vluchtelingenkaart van uw moeder staat bovendien geen datum, waardoor deze haar voorgehouden huidige verblijf in Pakistan niet kan aantonen.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

*Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

*Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev.pdf en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te

doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/publications/2023-2/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de **EUAA Country Guidance Afghanistan-2024** van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook

vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er

bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht, zoals hierboven reeds uiteengezet, geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en nota

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van "artikel 1 A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijke bestuur, met naam de zorgvuldigheids) en redelijkheidsbeginselen, schending van de materiele motiveringsplicht".

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“Verzoeker heeft stukken bijgebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt.

1. Nieuwe elementen

In tegenstelling tot hetgeen verweerster heeft besloten, bevatten de verklaringen van verzoeker en bewijsstukken van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneva van 28 juli 1951. De stukken die hij heeft bijgebracht maken de kans aanzienlijk groter dat hij in aanmerking komt voor de statuut van vluchteling.

Verzoeker begrijpt dat het eerste arrest definitief is. Hij houdt vol dat hij nog steeds in gevaar is in Afghanistan omwille van zijn vrees voor de Taliban.

a. De problemen met F.S.

Verzoeker wist niet bij de behandeling van zijn zaak in februari 2025 dat hij over de problemen kon bespreken, die zich in België hadden voorgedaan in het opvangcentrum. Met zijn advocaat werd er slechts gesproken over de documenten met betrekking tot zijn integratie. Dit is uiteraard te betreuren.

Verzoeker heeft laten weten dat zijn oom aangevallen werd. Hij brengt een foto bij van zijn oom met zijn verwonde hand. (stuk 6)

b. De foto's en filmpjes op facebook en Tiktok

Verzoeker heeft foto's en filmpjes op facebook en Tiktok geplaatst waaruit blijkt dat hij niet akkoord is met het beleid van de regime van de Taliban.

Dit gaat niet slechts over het regime, het gaat over hun beleid, over hoe zij vrouwen gemarginaliseerd hebben, over de gevolgen voor hun studies.

Het betreft oftewel een parodie van de Taliban oftewel een duidelijk kritiek.

Verweerster heeft kritiek geuit op het gegeven dat verzoeker geen documentatie heeft bijgebracht om zijn beweringen te steunen.

Bij het verzoek tot internationale bescherming was verzoeker niet in de mogelijkheid om bewijs van zijn berichten op sociale media bij te brengen. Hij was immers niet in het bezit van zijn smartphone aangezien hij opgesloten is in een gesloten centrum. Na de aanstelling van een raadsman om hem te ondersteunen in de beroepsprocedure werd er verzoek gedaan aan het centrum om toelating te krijgen om zijn smartphone tijdelijk in het bezit te hebben om ze aan zijn assistente over te maken, die op haar beurt ze aan de raadsman kon overmaken. Verzoeker heeft een aantal filmpjes en foto's, screenshots overgemaakt.

Aangezien filmen kunnen niet overgemaakt hebben, verzoeker maakt screenshots over van zijn tiktok account en van zijn facebook profiel. Deze hebben verschillende data, maar zijn onder andere van 2021, in tempore non suspecto.

Naar de buitenwereld heeft verzoeker het duidelijk gemaakt dat hij niet akkoord is met het beleid van de regime van de Taliban, wat hem in gevaar brengt.

Verzoeker heeft uitgelegd dat personen die kritiek op de Taliban uiten zijn in gevaar. Dit is gekend: [...]

c. Verzoeker is aangepast aan de normen en waarden van de Belgische cultuur

Verzoeker heeft een Westerse uiterlijk. Dit wordt niet in Afghanistan toegelaten: [...]

Verzoeker heeft een aantal jaar in België gewerkt. Deze stukken werden voorgelegd in zijn eerste verzoek.

Verzoeker brengt nieuwe stukken bij die bewijzen hoe geïntegreerd is.

Verzoeker gaat naar disco's en festivals. (stuk 4)

Hij geniet van Belgische muziek. Hij heeft zijn jong volwassenleven in België doorgebracht zodat hij van deze vrijheid geniet en wil nog verder genieten. Hij is immers tien jaar uit Afghanistan (er is een vergissing gebeurt tussen aankomst in Europa en aankomst in België).

Dergelijke praktijken zouden niet in Afghanistan getolereerd worden.

Verzoeker heeft een vriendin van Venezolaanse afkomst, mevrouw C.P.. Zij zijn twee jaar samen. (stuk 7)

In haar verklaring maakt zij duidelijk hoe westerse dat verzoeker is, niet slechts op oppervlakkig wijze maar in zijn manier van denken, het behandelen van anderen, haarzelf inbegrepen. (stuk 7) Zij stelt: [...]

Dergelijke relaties met vrouwen zouden ook niet door de Taliban getolereerd worden. Zij is verzoeker in het gesloten centrum te Merksplas gaan bezoeken. (stuk 8)

Door twee jaar in zo een wederzijdse, evenwichtige respectvolle relatie kan men stellen dat hij deze westerse waarden, zeker naar vrouwen toe, daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft.

Hij heeft de laatste jaren zijn verdriet over de behandeling van vrouwen op sociale media geuit. Hij vindt het onaanvaardbaar dat vrouwen niet mogen studeren. (stuk 5)

Deze bewijzen omtrent zijn normen en waarden, zijn manier van leven, vormen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter van verzoeker in aanmerking komt voor de statuut van vluchteling of ten minste de subsidiaire bescherming.

Verzoeker is, na 10 jaar in Europa, verwesterd. Volgens de richtlijnen van het European Asylum Agency (EUAA) kan vervolging omwille van verwestering gelinkt worden aan religie, het hebben van een bepaalde politieke mening of het behoren tot een bepaalde sociale groep. (EUAA, 'Country Guidance Afghanistan 2023: Individuals perceived as Westernised', januari 2023, p. 79).

De EUAA is van oordeel dat de acties gericht tegen personen die als verwesterd worden beschouwd, kunnen oplopen tot daden van vervolging. (idem)

De Belgische asiendiensten linken verwestering aan de vervolgingsgronden religie en politieke opinie.

Uw Raad moet onderzoeken of de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt. Dit is het geval voor wat betreft verzoeker. Hierover is verzoeker nooit ondervraagd in een persoonlijk onderhoud door verweerster.

Een persoonlijk onderhoud om verzoeker hierover te ondervragen dringt zich op.

Verzoeker zou het heel moeilijk hebben om zich nu bij terugkeer aan de regels van de taliban en lokale gebruiken te houden.

Verzoeker heeft vrienden hier gemaakt en hij heeft gewerkt en gestudeerd. Hierdoor kwam hij regelmatig in aanraking met Westerse normen en waarden.

De bijgebrachte neergelegde stukken zijn nieuwe elementen en ondersteunen zijn betoog dat hij regelmatig in aanraking is met Westerse normen en waarden. Tijdens zijn vormende jaren heeft verzoeker actief deelgenomen aan de Belgische samenleving. Tijdens zijn maatschappelijke participatie werd hij noodzakelijkerwijze geconfronteerd met westerse waarden en normen en dit tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als jong man.

Hij vreest ook voor zijn leven bij een terugkeer omwille van het feit dat hij reeds 10 jaar in Europa leeft en dat hij veranderd is, qua karakter, sociale normen en uiterlijk.

Dat hij een vaste relatie heeft met een vrijdenkende dame met wie hij een toekomst wil opbouwen is ook belangrijk.

In de bijgebrachte stukken blijkt het dat verzoeker heel respectvol is naar mensen toe, mannen en vrouwen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht kan enkel worden nagegaan of er werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct werden beoordeeld en of er op grond hiervan niet onredelijk tot het besluit werd gekomen.

Verweerster heeft de feiten niet correct beoordeeld en is tot een onredelijk besluit gekomen.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort.

Men mag niet uit het oog verliezen dat verzoeker 10 jaar in Europa verblijft.

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging.

Verzoeker heeft het aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

In deze dient bij de beoordeling van de vrees van de verzoekende partij rekening te worden gehouden met de informatie dat personen, die als 'verwesterd' worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

De de-factoregering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' heeft opnieuw opgericht (ter vervangingen van de Ministerie voor Vrouwen), alsook dat er willekeurige arrestaties en illegale detenties plaatsvinden. Het hebben van een Amerikaanse kapsel (wat verzoeker heeft) is verboden.

Verweerster beweert dat de Taliban "begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de Taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de "elites" die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden". Verzoeker valt niet in deze categorieën.

2. Terugkeerders

Men weet niet hoe terugkeerders naar Afghanistan zouden behandeld worden, zeker als zij lang weg zijn, zeker als zij internationale bescherming gevraagd hebben en zeker als zij niet langer als 'Afghanen' uitzien.

[citaat uit landeninformatie]

De richtlijnen bevestigen het gevaar voor terugkeerders: [citaat uit landeninformatie]

Het is heel duidelijk dat er sprake is van een gegronde vrees op vervolging, ten minste een nood aan subsidiaire bescherming zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, minstens moet men aanvaarden dat de situatie zo onduidelijk is zodat het dossier terug naar verweerster moet verstuurd worden.

Daarenboven indien de verzoekende partij door personen uit zijn lokale gemeenschap van verwestering beschuldigd wordt, dan kunnen de de-facto-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. Al deze bewijsstukken zijn voldoende nieuwe elementen om de kans aanzienlijk groter te maken dat verzoeker in aanmerking komt voor de statuut van vluchteling.

3. Onvoldoende informatie omtrent Afghanistan om een beslissing te kunnen nemen

Er is momenteel een gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie omtrent Afghanistan.

[algemene theoretische uiteenzetting op basis van landeninformatie]

Door een beslissing te nemen zonder zekerheid te hebben over de waarachtigheid van de beweringen die haar beslissing staven, is verweerster onzorgvuldig geweest. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet onder meer, moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst, Afghanistan, op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met zijn individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van zijn persoonlijke omstandigheden, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen.

Bij een nieuw verzoek om internationale bescherming moet men tot de vaststelling komen dat er nieuwe feiten zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling. Een feitenrelaas kan ook een bewijs uitmaken. De mogelijkheid om uitleg te geven bij de foto's, bij de filmen, antwoorden te geven op vragen, wordt van verzoeker ontnomen door hem geen persoonlijk onderhoud te geven. Verweerster heeft geen mogelijkheid om de tiktok en facebook accounts van verzoeker te onderzoeken. Dit is niet redelijk noch zorgvuldig. Ten minste dient de zaak door CGVS grondig onderzocht te worden.

4. Minstens dient de subsidiaire bescherming toegekend te worden.

Er dient een beoordeling te gebeuren van het reëel risico dat hij bij een terugkeer zou lopen op ernstige schade al dan niet van het willekeurige geweld dat het gewapend conflict in zijn land van herkomst met zich meebrengt, in toepassing van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Het reële risico op ernstige schade wordt gewoonlijk beoordeeld ten opzichte van de recente verblijfplaats in het land van herkomst. In de eerste plaats dient er gewezen te worden op de onveilige algemene situatie in Afghanistan omwille van het overname van de Taliban.

Het is waar dat de situatie fel veranderd is als gevolg van de machtsovername door de Taliban. Een deel van het conflict vindt niet meer plaats doch dat wilt niet zeggen dat er geen gevaar op willekeurige geweld meer is. Er is momenteel te weinig gekend over de werkelijke situatie in Afghanistan om vast te stellen dat subsidiaire bescherming niet meer nodig is. Verweerster heeft met te veel lichtzinnigheid tot deze conclusie gekomen.

Er is sprake van intern conflict tussen de Taliban en de NRF en tussen de Taliban en de ISKP. Dit is bijzonder aanwezig in de provincie van verzoeker, in Nangarhar.

[citaat uit landeninformatie]

Er is nog steeds sprake van een gewapend conflict en willekeurig geweld.

Bovendien de heersende socio-economische situatie in Afghanistan is zeer precaire en aan het verergeren is. Afghanistan was reeds de armste land in Azië. Eten is onbetaalbaar geworden en er dreigt een voedselcrisis voor miljoenen Afghaanse kinderen.

Uit onderzoek blijkt dat 95 procent van de huishoudens in Afghanistan niet genoeg te eten heeft. 22.8 miljoen Afghanen kampen met acute voedselonzeekerheid en ongeveer 3,2 miljoen kinderen onder de vijf jaar lijden aan acute ondervoeding. Minstens 1 miljoen van hen loopt het risico te overlijden aan ernstige acute ondervoeding. (zie verslag Unicef, Afghanistan: geen tijd te verliezen - UNICEF, [URL])

De humanitaire en socio-economische omstandigheden zijn zodanig dat er sprake is van een strijdigheid met artikel 3 EVRM en een mogelijke toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

[citaat uit landeninformatie]

Door een gebrek aan heldere informatie uit Afghanistan is het niet uit te sluiten dat de huidige precare socio-economisch en humanitaire situatie overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. Het beleid van de de facto regering is zeer moeilijk te evalueren. (RvV nr. 270 813 van 31 maart 2022)
Het standpunt van verweerster die beweert dat de situatie niet opzettelijk door de taliban veroorzaakt wordt, is bijgevolg niet correct.
Het is dan nodig om te analyseren of verzoeker in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. Dit werd niet grondig onderzocht.
Subsidiaire bescherming dient aan verzoeker toegekend te worden in toepassing van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

7. Verder onderzoek nodig

In ondergeschikte orde dient het dossier van verzoeker teruggezonden te worden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.”

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken:

“3. Facebook posts anti-Taliban 2021

4. Foto's van verzoeker in een discotheek en op een muziekfestival

5. Filmjes van de tiktok account van verzoeker: m.

6. Foto van de oom van verzoeker met zijn gebroken hand

7. Schrijven van mevrouw C.P., vriendin van verzoeker

8. Bezoekerslijst CIM”.

2.3. Verzoeker legt ter terechtzitting een afprint neer van stuk 8, met name de bezoekerslijst van het Centrum in Merksplas.

Beoordeling

1.

2.

3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar

geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: *"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."*

5. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Te dezen kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, C-921/19 (verder: HvJ 10 juni 2021)) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, randnrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek aan een voorafgaand onderzoek onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, randnr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, randnr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, randnr. 44).

Verder wordt elk document dat door de verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming is overgelegd, beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU (HvJ 10 juni 2021, randnr. 44). De beoordeling van de bewijzen die worden overgelegd ter staving van een verzoek om internationale bescherming mag niet verschillend zijn naargelang het gaat om een eerste verzoek of een volgend verzoek. De asielinstanties zijn gehouden samen te werken met een verzoeker bij de beoordeling van de relevante elementen van diens volgend verzoek als de verzoeker ter staving van dat verzoek documenten overlegt waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld (HvJ 10 juni 2021, randnr. 63). Aldus betekent het feit dat een document niet kan worden geauthentiseerd of dat er geen objectief verifieerbare bron is, niet automatisch dat dit geen nieuw element of nieuwe bevinding is (HvJ 10 juni 2021, randnr. 54).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de

ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, randnr. 37). De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

6. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient erop gewezen dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal – en de Raad – in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

7. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is.

Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om te beoordelen of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Het betoog van verzoeker in het verzoekschrift doet hierover niet anders denken.

8. Verzoeker steunt in het kader van zijn onderhavig tweede verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek) deels op de motieven die hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette.

Op 23 maart 2023 nam verweerder in het kader van verzoekers eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Verweerder oordeelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban ten gevolge van de gedwongen rekrutering voorafgaand aan verzoekers vertrek uit Afghanistan. Verweerder besloot daarnaast dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan geen vrees voor vervolging ten gevolge van een (toegeschreven) verwestering kon worden aangenomen. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 322 591 van 27 februari 2025. De Raad oordeelde dat de bevindingen van verweerder over verzoekers beweerde vluchtrelaas gehandhaafd bleven en nam deze integraal over. Daarnaast motiveerde

de Raad omstandig dat geenszins kon worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit/verblijf in Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd). Verzoekers advocaat bevestigt ter terechtzitting dat geen cassatieberoep werd ingediend bij de Raad van State tegen voormeld arrest nr. 322 591 van de Raad van 27 februari 2025.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

9. Verzoeker stelt te volharden in zijn problemen met de taliban voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan (cf. verklaring volgend verzoek van 10 maart 2025, punt 21; verzoekschrift, p. 3). Hij brengt echter geen elementen aan die de beoordeling aangaande zijn asielrelaas in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht kan plaatsen. Verzoeker herneemt en bevestigt zijn reeds aangehaalde relaas en vrees, maar brengt geen nieuw element bij in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

10. Inzake verzoekers voorgehouden problemen met F.S., die hij voor het eerst aanhaalde in het kader van onderhavig volgend verzoek, motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Bijkomend haalde u aan dat u sinds september 2024 problemen zou kennen met ene F.S. die u ontmoette in uw opvangcentrum. Hij zou banden hebben met de taliban en foto's van u met meisjes op sociale media hebben geplaatst. De taliban hebben bijgevolg uw familie in Afghanistan lastiggevalen (DVZ-verklaring volgend verzoek, punt 17). Ten aanzien van deze feiten moet worden opgemerkt dat u in het kader van uw beroepsprocedure van de mogelijkheid gebruik maakte om een nota aan de RvV voor te leggen waarin u aanvullende verklaringen aflegde over onder meer uw vroegere woonplaatsen, uw werk in België en uw vermeende verwestering. U verstuurde deze nota, waarvan bijlage in de blauwe map van uw administratief dossier, aan de Raad op 18 februari 2025. U maakte in deze nota op geen enkele manier melding van deze, toch tamelijk ernstige, problemen. De problemen met F. begonnen reeds in september 2024, ruim voordat uw zaak voor de Raad kwam. Indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou hebben omwille van F. zou van u verwacht mogen worden dat u dit aanbrengt wanneer er een definitief oordeel wordt geveld over uw verzoek om internationaal bescherming. Het gegeven dat u dit ondanks voldoende mogelijkheden naliet doet ernstig afbraak aan de geloofwaardigheid van deze door u verklaarde feiten.”

In navolging van verweerder stelt de Raad vast dat verzoekers nalatigheid zijn problemen met F.S. te vermelden in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor F.S. aantast. Verzoekers bewering in het verzoekschrift dat hij bij de behandeling van zijn zaak in februari 2025 niet wist dat hij over zijn problemen die zich in België hadden voorgedaan kon spreken, vormt geen afdoende uitleg. Indien verzoeker immers werkelijk een vrees voor vervolging zou hebben omwille van F.S. sinds september 2024, dan is wel degelijk redelijk te verwachten dat hij dit zou aanbrengen in de beroepsprocedure in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Dit geldt des te meer omdat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming een aanvullende nota neerlegde op 18 februari 2025. Deze nota bevatte aanvullende verklaringen over zijn vroegere woonplaatsen, zijn werk in België en zijn vermeende verwestering, maar maakte geen melding van zijn problemen met F.S.. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van zijn voorgehouden problemen met F.S..

Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden problemen die verzoekers familie in Afghanistan zou gekend hebben ten gevolge van verzoekers problemen met F.S., noch dat verzoeker omwille hiervan problemen zal kennen in geval van terugkeer naar Afghanistan. De door verzoeker bijgebrachte foto van zijn oom met een verwonde hand (stuk 6, bij verzoekschrift) kan deze appreciatie niet wijzigen. Uit deze ongedateerde foto, waarop een man staat afgebeeld met een verband rond zijn hand, kunnen geenszins de omstandigheden worden afgeleid waarin de (vermeende) verwondingen zijn opgelopen, laat staan wie de (vermeende) verwondingen heeft toegebracht of om welke reden. Verzoeker toont bovendien op geen enkele manier aan dat de man op de foto daadwerkelijk zijn oom betreft.

11. Wat betreft verzoekers vrees omwille van de vele anti-taliban video's die hij op sociale media heeft geplaatst (verklaring volgend verzoek, punt 21), moet in navolging van verweerder om dezelfde redenen gesteld worden dat de geloofwaardigheid ervan wordt aangetast doordat verzoeker het nooit eerder opwierp.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift drie Facebookposts die dateren van respectievelijk 11 juli 2021, 14 juli 2021 en 27 december 2022 (stuk 3, bij verzoekschrift) en enkele ongedateerde screenshots van filmpjes op TikTok (stuk 5, bij verzoekschrift). Vooreerst kan uit deze stukken niet worden afgeleid dat het Facebook- en TikTok-account daadwerkelijk aan verzoeker toebehoren of aan hem gelinkt zijn. De stukken bevatten geen gebruikersnaam die ondubbelzinnig naar verzoeker verwijst, noch brengt verzoeker gegevens aan op basis waarvan dit kan worden geverifieerd. Voorts bevatten de (re)posts geen informatie over bereik, *likes*, *shares* of reacties. Hierdoor kan onmogelijk worden vastgesteld hoeveel personen deze berichten daadwerkelijk hebben gezien, laat staan of er sprake is van wijdverspreide aandacht. Bovendien kan op basis van de bijgebrachte foto's en screenshots niet worden afgeleid of deze door derden, zoals de taliban of hun sympathisanten, daadwerkelijk als ernstige en oprechte kritiek op de taliban herkend (kunnen) worden. Tot slot toont verzoeker niet aan dat hij naar aanleiding van deze (re)posts daadwerkelijk is bedreigd of geïntimideerd, noch concretiseert hij waarom en hoe hij omwille van deze posts problemen zal krijgen bij terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker maakt geen melding van concrete reacties, bedreigingen of repercussies, noch zijn er aanwijzingen dat verzoeker als gevolg van deze posts geïntimideerd wordt.

Verzoekers verwijzing naar algemene landeninformatie waaruit blijkt dat sommige individuen die kritiek hebben geuit op sociale media gearresteerd werden, vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan persoonsgerichte vervolging dient te vrezen. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op wat voorafgaat vormen verzoekers voorgehouden vrees omwille van de anti-talibanvideo's op sociale media en de bijgebrachte stukken dienaangaande geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

12. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hem de mogelijkheid om uitleg te geven bij de foto's en filmpjes en het geven van antwoorden op vragen wordt ontnomen door hem geen persoonlijk onderhoud te geven.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen (verklaring volgend verzoek). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de DVZ werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”.

Voorts dient erop gewezen dat aan verzoeker tijdens het onderhoud op de DVZ in het kader van zijn huidige verzoek werd verduidelijkt dat de commissaris-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat de commissaris-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de DVZ aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ (verklaring volgend verzoek, p. 2).

Verzoeker laat in het verzoekschrift na om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

13. Verzoeker haalt in het kader van onderhavig volgend verzoek aan dat hij zich heeft aangepast aan de westerse cultuur en aan de normen en waarden van de Belgische cultuur (verklaring volgend verzoek, punt 17; verzoekschrift, p. 5).

De Raad motiveerde in zijn arrest nr. 322 591 van 27 februari 2025 in het kader van verzoekers eerste verzoek omstandig dat geenszins kon worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit/verblijf in Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd):

“B. (Toegeschreven) verwestering / normoverschrijding

5.4. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij vreest als ‘verwesterd’ te worden beschouwd wegens zijn verblijf in België.

*5.5. Op basis van de actuele en objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan in dit verband volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.
[...]*

Na lezing van het geheel van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, besluit de Raad dat heden niet blijkt dat in het algemeen of op het eerste zicht kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf in Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen, in navolging van de richtsnoeren van de EUAA, volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Of een Afghaan verwesterd is of als verwesterd zal worden beschouwd, is afhankelijk van individuele elementen die in beginsel door de verzoeker moeten worden aangereikt. Het komt aan de verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

Daarnaast kan evenmin voor elke Afghaan die onder het profiel van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding valt een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade worden aangenomen. In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA Country Guidance wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, mei 2024, p. 52-61).

5.6. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker bij het CGVS werd gehoord geruime tijd na de machtsovername door de taliban, met name op 25 januari 2023.

Hij werd de mogelijkheid geboden om vrij zijn verhaal te doen aangaande alle redenen waarom hij Afghanistan heeft verlaten en waarom hij vreest ernaar terug te keren (NPO, p. 16). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd verzoeker door de protection officer gevraagd of hij alle redenen kon geven waarom hij asiel wou aanvragen en of hij, eender wat, nog toe te voegen had (NPO, p. 16). Verzoeker heeft duidelijk de ruimte gekregen om alle elementen kenbaar te maken, inclusief zijn beweerde verwestering. Verzoeker verwees tijdens zijn persoonlijk onderhoud evenwel niet naar zijn verblijf in België/Europa noch naar enige (toegeschreven) verwestering. Zijn advocaat voegde op het einde wel nog toe: "Daarnaast is er nog een vrees die meneer niet heeft vermeld maar wel aan zijn profiel verbonden is. Verzoeker verblijft ondertussen al een tijdje in Europa en wordt als ongelovige in zijn regio beschouwd en heeft bovendien hier een verzoek om internationale bescherming ingediend. Het moet onderzocht worden of dit niet zal leiden voor een vrees tot terugkeer." (NPO, p. 17).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met zijn verblijf in België, een ongelovig land, sinds augustus 2021, gaat hij voorbij aan de omstandige motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat wel degelijk rekening is gehouden met verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn verblijf in Europa en een (gepercipieerde) verwestering. De Raad wijst er verder nog op dat verzoeker zelf verantwoordelijk blijft voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de protection officer van het CGVS toekomt om het gehoor te sturen. Verder had verzoeker overeenkomstig artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de mogelijkheid om aanvullende opmerkingen of aanvullende stukken inzake zijn vrees om bij terugkeer naar Afghanistan te worden beschouwd als verwesterd over te maken aan het CGVS. Uit de stukken van het administratief dossier kan evenwel niet blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid om dergelijke elementen aan het CGVS over te maken. Bovendien heeft verzoeker in het kader van de onderhavige procedure voor de Raad, die over volheid van rechtsmacht beschikt, ook de mogelijkheid om in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen en/of via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voor te leggen inzake deze vrees. Verzoeker heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota in te gaan op zijn vermeende nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering en het bijvoegen van talrijke landeninformatie.

5.7. Hierboven werd reeds gesteld dat uit het geheel van de voorgelegde landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker geheel nalaat in concreto aan te tonen dat hij dermate is verwesterd en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat hij om die reden bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of vervolgd. Hij brengt geen concrete elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat hij is verwesterd of dat hij als dusdanig zou kunnen worden gepercipieerd in geval van terugkeer of dat er sprake is van een (toegeschreven) normoverschrijding.

Verzoeker beweert immers weliswaar dat hij is verwesterd, met name dat hij andere waarden en normen heeft ontwikkeld die niet meer in overeenstemming zijn met de huidige islamitische regels die de taliban opleggen, maar hij laat geheel na deze zeer vage bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Verzoekers betoog mist elke verdere persoonlijke invulling. Het is de Raad daarom niet duidelijk welke 'andere waarden en normen' verzoeker heeft aangenomen, bij gebrek aan verdere toelichting, laat staan waarom deze niet in overeenstemming zouden zijn met de huidige islamitische regels die de taliban oplegt. Het is niet aan de Raad om hierover giswerk te verrichten.

Verder beperkt verzoeker zich ertoe te stellen dat hij sinds augustus 2021 in België verblijft en voegt hij een ongedateerde aanbevelingsbrief van zijn werkgever toe aan zijn aanvullende nota. Verzoeker licht hierbij niet toe op welke wijze uit zijn loutere tewerkstelling en deze aanbevelingsbrief moet blijken dat hij verwesterd is of dat hem een verwestering zal worden toegeschreven. Uit de aanbevelingsbrief volgt enkel dat zijn werkgever en collega's tevreden over hem zijn, hem als een goede aanwinst zien voor het bedrijf, dat hij respectvol omgaat met vrouwelijke collega's en een vrouwelijke baas aanvaardt, dat hij Nederlands spreekt

en dat hij zich heeft aangepast aan de Belgische normen en waarden en een aardig mondje Nederlands spreekt. De Raad acht deze korte aanbevelingsbrief en de inhoud ervan echter niet van die aard, laat staan voldoende overtuigend, opdat kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. De summier elementen in deze brief maken op zich immers nog niet aannemelijk dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft en dat verzoeker is beïnvloed door buitenlandse waarden of zo zal worden gezien. Evenmin volstaat dit opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïntegreerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is, temeer hij zich beperkt tot het overnemen van de aanbevelingsbrief, maar een toelichtende concretisering en uitdieping hiervan ontbreekt. Wederom is het niet aan de Raad om hierover te gissen. Verzoeker biedt, buiten zijn tewerkstelling, overigens geen verder zicht op zijn activiteiten in België en Europa sinds zijn aankomst hier. Door louter te verwijzen naar de duur van zijn verblijf en tewerkstelling in België, schetst verzoeker geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België op de gevolgen bij een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor dermate onder de negatieve aandacht van de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Zijn loutere verwijzing naar zijn verblijf en tewerkstelling in België mist verdere stoffering, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding aannemelijk te maken. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels sinds augustus 2021 in België verblijft en hier is tewerkgesteld, kan niet zonder meer worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan of dat hij bij terugkeer als verwesterd zal worden gepercipieerd. Verzoeker maakt derhalve niet in concreto aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van verblijf, zijn tewerkstelling en/of de aard van zijn activiteiten alhier anders, laat staan negatief, gepercipieerd en geïntegreerd zal worden en, meer nog, dat hij omwille van zijn individuele omstandigheden een risico loopt om te worden vervolgd door de taliban of de Afghaanse samenleving.

Uit het geheel van deze elementen kan aldus niet blijken dat bij verzoeker sprake is van een verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt die zouden indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban.

Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijkt geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Verzoeker maakt met zijn verblijf en tewerkstelling in België niet concreet aannemelijk dat hij iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij hierdoor bij terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gezien als iemand die deze normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Evenmin blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft. Hij maakt ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst. Ten slotte blijkt niet dat verzoeker tot een specifieke sociale groep behoort noch dat hij enig kenmerk heeft ontwikkeld dat de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap, in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken. Er blijkt bij verzoeker geen sprake van enige levensstijl die is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging, noch van een levensstijl die voor zijn identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij deze opgeeft. Het komt hierbij niet toe aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Waar verzoeker nog verwijst naar de Afghaanse moraliteitswet, stelt de Raad vast dat hij zich beperkt tot het louter citeren van wetspalingen daaruit, zoals het verbod voor mannen om bevriend te zijn met niet-moslims, zonder dit op zijn eigen concrete situatie toe te passen of enigszins in concreto aannemelijk te maken dat hij persoonlijk gedragingen heeft gesteld die verboden zijn onder de moraliteitswet. Nergens uit de moraliteitswet kan blijken dat het loutere feit dat verzoeker in België woont, een niet-moslimland, een verboden handeling zou zijn of dat hij daardoor als 'besmet' zou worden gezien. Alles bij elkaar genomen kan het summier betoog in het verzoekschrift dat verzoeker niet meer voldoet aan de islamitische waarden

en normen die door de taliban worden opgelegd, in zijn geheel niet overtuigen. Met een dergelijk summier en niet onderbouwd betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich westerse gedragingen of opvattingen heeft eigen gemaakt waardoor hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat hij om die reden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd. Gelet op de leeftijdsbepaling van de dienst Voogdij, die door verzoeker niet bij de Raad van State werd aangevochten, (AD CGVS, stuk 7, Beslissing in het kader van een medisch leeftijdsonderzoek, FOD Justitie, dienst Voogdij, 7 september 2021) en zijn verklaringen over het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 8), kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker bij vertrek uit Afghanistan reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij naar België kwam. Uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt tevens dat hij volop deelnam aan de Afghaanse samenleving. In zijn aanvullende nota verklaart verzoeker plots dat zijn familie in Afghanistan problemen heeft gekend met de taliban, waardoor hij en zijn familie naar Pakistan zijn verhuisd en vervolgens zijn teruggekeerd naar Afghanistan omdat zijn familie in Pakistan een moeilijk leven had wegens hun illegaal verblijf aldaar. Verzoeker concretiseert evenwel niet wanneer hij en zijn familie naar Pakistan zijn verhuisd en wanneer zij vervolgens zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Evenmin kan zulks worden afgeleid uit de kopieën van Proof of Registration Cards die verzoeker voorlegt. De Raad heeft bijgevolg geen zicht op de duur van het verblijf van verzoeker in Pakistan, laat staan op zijn leefomstandigheden aldaar. Verzoeker weerlegt bijgevolg niet dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij zijn belangrijkste vormende jaren heeft doorgebracht in Afghanistan en bijgevolg is opgegroeid naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij naar België kwam. Alleszins, het loutere gegeven dat hij een tijd in Pakistan zou hebben verbleven is niet van die aard dat hij als vervreemd van de Pashtun- en Afghaanse cultuur kan worden beschouwd noch van die aard dat het een terugkeer naar Afghanistan voor verzoeker in de weg zou staan. Minstens laat verzoeker na dit in concreto aan te tonen. Waar verzoeker nog de duur van zijn verblijf in België en zijn afwezigheid uit Afghanistan benadrukt, toont hij hiermee geenszins aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer, ook al zijn deze waarden en normen intussen aangescherpt. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Verder toont verzoeker niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden, minstens laat hij na dit nader toe te lichten. De duur van zijn verblijf in België alsook zijn activiteiten alhier, zijn niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Uit de voorliggende elementen blijkt immers niet dat verzoekers verblijf en ervaringen in België/Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden of gedragingen heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoeker wordt tevens in staat geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Ten slotte wordt nog aangestipt dat uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in zijn regio van herkomst in Afghanistan. Hij kan zich dus desgevallend bij hen informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Hij maakt daarbij geen melding van eventuele problemen die zijn familieleden in hun dagelijks leven zouden ondervinden omwille van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Door louter te verwijzen naar algemene landenrapporten zonder deze in concreto op zijn individuele situatie te betrekken, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij verwesterd zou zijn of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer of dat hij zal worden gezien als iemand die de religieuze, sociale en morele normen heeft overschreden. De Raad stelt vast dat het risico voor verzoeker in concreto aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is in casu niet het geval. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban als 'afvallige' of 'ongelovige' zal worden beschouwd en in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Verzoeker identificeert zich nog als een praktiserende soenniet (NPO, p. 3). Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij zal worden beschouwd als zijnde 'besmet' door westerse waarden en iemand die de sociale normen niet respecteert.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden

risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade.

Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Waar verzoeker nog verwijst naar het schrikbewind van de taliban en de strikte toepassing van de sharia, herhaalt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, lijfstraffen, ontvoeringen en moorden voorkomen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden; hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Wat betreft de verwijzing naar arresten van de Raad, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan deze arresten ten grondslag lagen kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit/verblijf in Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

C. Conclusie

5.8. De Raad besluit op grond van wat voorafgaat dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen."

Gelet op het feit dat het arrest niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten, moet deze beoordeling als vaststaand worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verzoeker herhaalt en benadrukt in het verzoekschrift dat hij een westers uiterlijk heeft, gewerkt heeft in België, naar disco's en festivals gaat (stuk 4, bij verzoekschrift), een tweejarige relatie heeft met zijn Venezolaanse vriendin (stukken 7 en 8, bij verzoekschrift; bezoekerslijst, neergelegd ter terechtzitting) en 10 jaar in Europa verblijft. Hij betoogt dat hij regelmatig in aanraking is gekomen met westerse normen en waarden en dat hij deze westerse waarden, zeker naar vrouwen toe, heeft geïnternaliseerd. Hij stelt dat hij de laatste jaren op sociale media de behandeling van vrouwen heeft aangekaart (stuk 5, bij verzoekschrift). Verzoeker verwijst tevens naar landeninformatie aangaande het risico voor terugkeerders.

De Raad stelt echter vast dat dit geen elementen vormen die de kans aanzienlijk vergroten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Zo dient erop gewezen dat verweerder in de bestreden beslissing terecht verwijst naar de beoordeling door de Raad in het kader van verzoekers eerste verzoek en op goede gronden motiveert dat verzoeker in het kader van onderhavig volgend verzoek geen elementen bijbrengt die deze beoordeling kunnen wijzigen:

“U verklaarde tevens dat u zich heeft aangepast aan de westerse cultuur (DVZ-verklaring volgend verzoek, punt 17). U haalde voor de RvV reeds aan dat u omwille van uw verblijf in België verwesterd zou zijn, en met name andere normen en waarden heeft ontwikkeld die niet overeenstemmen met die van de taliban. De RvV oordeelde dat u deze bewering onvoldoende concretiseerde, waardoor uw vrees omwille van vermeende verwestering niet kon worden aangenomen. De elementen die u aandraagt in het kader van onderhavig verzoek, meer bepaald dat u in België naar de disco gaat, werkt en een vriendin heeft, vermogen niet om deze beoordeling te wijzigen. Immers zijn deze verklaringen opnieuw beperkt en weinig concreet en tonen ze geenszins aan dat u omwille van deze zaken problemen zou krijgen bij terugkeer naar Afghanistan. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder. In dit kader moet ook worden gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw vertrekdatum uit Afghanistan. Bij het DVZ-interview in het kader van uw eerste verzoek verklaarde u dat u ongeveer 11 maanden voordien was vertrokken uit Afghanistan, wat uw vertrek omstreeks maart 2021 zou plaatsen (DVZ-verklaringen d.d. 22/02/2022, punt 32). Tijdens uw onderhoud op het CGVS vertelde u dat u een jaar of anderhalf jaar onderweg was geweest naar België (Notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 25/01/2023, p. 8), wat uw vertrek ergens tussen februari en augustus 2020 zou plaatsen. Bij het indienen van uw tweede verzoek om internationale bescherming, verklaarde u plotseling dat u reeds tien jaar geleden uit Afghanistan vertrok op 16-jarige leeftijd. Gevraagd waarom u dit niet vertelde bij uw eerste verzoek, zei u enkel dat u dit wel gezegd had (DVZ-verklaring volgend verzoek, punt 10). Deze verklaring overtuigt vanzelfsprekend niet, daar uw administratief dossier uitwijst dat dit niet het geval is. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u reeds tien jaar weg bent uit Afghanistan.”

De loutere herhaling in het verzoekschrift dat verzoeker een westers uiterlijk heeft, gewerkt heeft in België, naar disco's en festivals gaat, een tweejarige relatie heeft met zijn Venezolaanse vriendin en 10 jaar in Europa verblijft, kan geen afbreuk doen aan de voormelde terechte en pertinente beoordeling aangaande deze elementen door verweerder.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar het feit dat hij twee jaar in een wederzijdse, respectvolle relatie zit met C.P., die van Venezolaanse afkomst is, dient bijkomend te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming geen melding maakte van deze vriendin, ook niet in de aanvullende nota van 18 februari 2025 die hij in de beroepsprocedure in het kader van zijn eerste verzoek neerlegde. Dat verzoeker nog geen maand later in het kader van onderhavig volgend verzoek beweert dat hij al twee jaar een relatie heeft met een Venezolaanse vrouw en dat hij hierdoor de westerse waarden heeft geïnternaliseerd, kan gelet op zijn nalatigheid dit element eerder te vermelden, niet worden aanvaard. Het schrijven van C.P. (stuk 7, bij verzoekschrift), waarin zij overigens stelt dat zij een verzoeker een jaar een relatie hebben, kan deze appreciatie niet wijzigen. Dit schrijven betreft immers geen officieel stuk, kan door eender wie zijn opgesteld en de waarachtigheid van de inhoud ervan kan op geen enkele wijze worden geverifieerd. Zo in de *“inventaris der stukken”* op de laatste pagina van het verzoekschrift melding wordt gemaakt van *“8. Bezoekerslijst CIM”* wordt vastgesteld dat dit stuk niet bijgevoegd werd bij het verzoekschrift maar wel door verzoeker ter terechtzitting wordt neergelegd. Dit stuk meldt dat C.P. de partner is van verzoeker en hem eenmaal in het gesloten centrum is gaan bezoeken. Het feit dat C.P. verzoeker in het centrum heeft bezocht kan echter geenszins aantonen dat zij twee jaar een relatie hebben, laat staan dat verzoeker omwille hiervan *“westerse waarden”* heeft geïnternaliseerd.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat hij zijn verdriet over de behandeling van vrouwen de laatste jaren op sociale media heeft geuit (stuk 5, bij verzoekschrift), dient andermaal te worden vastgesteld dat verzoeker dit niet heeft aangehaald in het kader van zijn eerste verzoek, ook niet in de beroepsprocedure.

Dat verzoeker in het verzoekschrift van 7 april 2025 – anderhalve maand na het arrest van 27 februari 2025 in het kader van zijn eerste verzoek – opeens aanhaalt dat hij de behandeling van vrouwen de laatste jaren op sociale media aanklaagt, en hierbij enkele onduidelijke screenshots van ongedateerde filmpjes voegt, kan

allesbehalve aantonen dat verzoeker “*deze westerse waarden, zeker naar vrouwen toe, daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft*”.

Verzoeker toont niet aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om zich te begeven naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Hij maakt geenszins concreet aannemelijk dat hij omwille van (de invulling van) zijn verblijf in België/Europa bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De landeninformatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is dezelfde als en ligt in dezelfde lijn als de landeninformatie die de Raad heeft gehanteerd bij de beoordeling van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming (zie arrest nr. 322 591 van 27 februari 2025) en de landeninformatie die door verweerder werd gehanteerd in het kader van verzoekers onderhavig volgend verzoek (zie bestreden beslissing). De loutere verwijzing naar en citering van deze landeninformatie kan dan ook niet volstaan om de terechte appreciatie van de Raad en verweerder dienaangaande te doen ombuigen.

14. Verzoeker voert verder geen enkel verweer tegen de volgende terechte en pertinente motivering in de bestreden beslissing aangaande de vermeende verhuis van zijn familie naar Pakistan:

“Tenslotte moet wat betreft uw verklaring dat uw familie inmiddels in Pakistan woont (DVZ-verklaring volgend verzoek, punt 14) het volgende worden opgemerkt. U verklaarde tijdens uw onderhoud in het kader van uw eerste verzoek, in januari 2023, dat uw moeder, broers en zus nog altijd in uw dorp in Afghanistan woonden. Bij het indienen van uw tweede verzoek vertelde u dat uw familie twee of drie maanden na de val van Afghanistan, dus al rond oktober 2021, naar Pakistan is verhuisd, wat uw eerdere verklaring tegensprekt. Bijgevolg kan er niet zonder meer worden aangenomen dat uw familie in Pakistan verblijft. Bovendien vertelde u niets over de omstandigheden of aanleiding van de voorgehouden verhuizing van uw familie, waardoor er niets kan worden afgeleid over het verband tussen deze verklaring en uw asielmotieven. U verklaarde dat u de Pakistaanse vluchtelingenkaart van uw ouders wenste voor te leggen in het kader van onderhavig verzoek en dat u deze aan uw advocaat had gegeven (zie DVZ dossier “Overzicht voorgelegde identiteits- en reisdocumenten + ontvangstbewijs andere documenten”, d.d. 10/03/2025). Uw advocaat bezorgde dit document niet rechtstreeks aan het CGVS, echter is er wel al een kopie van de vluchtelingenkaart van uw moeder voorhanden in de aanvullende stukken die u voorlegde aan de RvV, waarvan bijlage in de blauwe map van uw dossier. Dit document vermoedt niet om de bovenstaande vaststellingen om te buigen. Het zou immers enkel kunnen aantonen dat uw moeder ooit in Pakistan verbleef, wat op zich niets van doen heeft met uw vermeende problemen. Op de vluchtelingenkaart van uw moeder staat bovendien geen datum, waardoor deze haar voorgehouden huidige verblijf in Pakistan niet kan aantonen.”

Bij gebrek aan enig verweer wordt deze motivering, die steun vindt in het administratief dossier, door de Raad bijgetreden.

15. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoeker in het verzoekschrift op de onveilige veiligheidssituatie en op de heersende socio-economische situatie in Afghanistan en verwijst hij naar landeninformatie dienaangaande. Verzoeker betoogt dat door een gebrek aan heldere informatie niet uit te sluiten is dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. Hij wijst tevens op rechtspraak van de Raad, die geen betrekking heeft op zijn persoon.

Verzoekers verwijzingen naar reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming beoordeelde landeninformatie, naar de veiligheidssituatie en socio-economische situatie in Afghanistan, die eveneens reeds in het kader van zijn eerste verzoek werden beoordeeld, en naar rechtspraak van de Raad, die geen betrekking heeft op zijn persoon, vormen geen elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

15.1. In de mate dat verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus beroept, wordt vastgesteld dat verzoeker geen element aanbrengt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

15.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name

foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15(b) Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle beschikbare landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er

moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Uit de beschikbare landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

15.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en *National Resistance Front* (hierna: NRF) en *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen.

Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt, is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of het gevolg van grensincidenten tussen de *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59). UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de landeninformatie. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

16. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftientig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS